

TVIL - TRO

Det heter seg at Norge er et kristent land. Hva sier det oss? Bl.a. at de fleste av oss blir døpt i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn når vi er små, og blir dermed et lem i Kristi Menighet.

Oppover barneårene godtar vi alt uten forbehold. Inntil vi kan tenke noenlunde selvstendig. Nå skal vi ha bevis for alt mulig. Og vi skal ha holdninger, mene og stå for noe.

På søndagsskolen sang vi «Gud vil jeg skal være et solskinnsbarn». Senere spør vi oss selv om dette kanskje kan være et grunnleggende galt syn på hva Gud mener vi skal være. Karsten Isachsen sier det slik: «Jeg vil ikke gjøre god figur. Jeg vil heller være et dampende, dirrende, levende menneske». Mange av oss har vel i ettertid sett at det var ikke i de periodene vi klarte å være snill og prektig at vi var det beste vitnesbyrdet, men heller når vi maktet å leve våre nederlag åpent. Vi lærer stort sett hva som er rett og galt, de 10 bud er vår beste rettesnor. Men ulykkeligvis er det ofte langt mellom liv og lære. Det gode som jeg vil, det gjør jeg ikke, og det vonde som jeg ikke vil, det gjør jeg.

De fleste av oss opplever sorg og motgang i livet. Og ser vi det i et større perspektiv, med krig, nød og elendighet i verden, hvor uskyldige lider, kan nok tvilen komme snikende: hvordan kan en rettferdig og kjærlig Gud la dette skje? Det kan for mange bli en kamp mellom tvil og tro. Men også i dette hjelper bibelen oss. På flere steder kan vi lese om mennesker i tvil, midt i troen. Til og med Jesus, da han i store smerter hang på korset, ser vi at han et øyeblikk kom i tvil, da han utbrøt: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg». Men han fant fort tilbake til troen og tilliten: «Far, i dine hender overgir jeg min ånd».

Av dette tror jeg vi har lov til å tvile når det stormer som verst i livet. Men at vi likevel vil si med apostelen Tomas, tvileren: «Min Herre og min Gud», og at vi vil bevare troen og fullføre løpet.

Aslaug Helgerud